

2. DÍL

do tlamy a nesl jako kořist svému pánovi. Postavil Gullivera zlehka na zem a radostně vrtěl ohonem. Gulliverovi vůbec neublížil, ale zahradník se strašně polekal, neboť Gullivera znal a bál se o něho. Vzal jej jemně do rukou a vyptával se, zdali se mu nic zlého nestalo.

Zprvu nemohl Gulliver ani odpovědět, jak byl vyděšený. Mezitím přišla i vystrašená chůvička, která Gullivera hledala. Vyčítala zahradníkovi, že psa pustil do zahrady. Ale Gulliver žádal, aby se o příhodě ani nemluvilo. Měl strach, že by se královna rozhněvala a ostatní by se mu ještě vysmáli.

Od té doby si Glumdalklič umínila, že nenechá už nikdy Gullivera venku samotného. A Gulliver býval tolik rád, když mohl být sám a přemýšlet o svém osudu. Proto před ní zatajil i několik svých menších příhod.

Jednou se na něj vrhl luňák a chtěl ho odnést. Ale statečný Gulliver vytáhl svůj tesák, bránil se a schoval se pod husté stromoví. Jindy zase při procházce vystoupil na krtčí hromádku, ale sypká půda povolila a Gulliver zapadl až po krk do krtčí díry. Co mu dalo práce, než vymyslel vhodnou výmluvu pro své špinavé šaty.

Nejvíce Gullivera mrzelo, že se ho menší ptáci vůbec nebojí; poskakovali vesele kolem něho a bezstarostně si hledali potravu. Drozd byl tak drzý, že mu zobákem vyrval kus kolá-

2. DÍL

če, který měl k snídani. Když ho chtěl Gulliver chytit, obrátil se pták proti němu a klovl ho. Jednou hodil Gulliver kyjem tak šťastně, že jednu konopku omráčil, až se svalila. Chytil ji oběma rukama za krk a s radostí utíkal ke své chůvičce. Ale konopka byla jen omráčená, přišla k vědomí, a tak Gullivera tloukla křídly do hlavy, že už ji chtěl pustit. Vtom mu přiběhl na pomoc sluha a ptáka utratil. Druhý den ho měl Gulliver na královnin rozkaz k obědu. Konopka byla o něco větší než husa v Gulliverově vlasti.

Královna ráda poslouchala Gulliverovo vypravování o jeho námořních cestách. Když viděla, že je smutný, přemýšlela, jak by mu způsobila radost. Tázala se, umí-li zacházet s plachtami a vesly. Gulliver přisvědčil; byl sice lodním lékařem, ale často musel pomáhat jako obyčejný námořník. Bohužel takový člun, jaký by on mohl řídit, by byl na mohutných vodách té země bezmocnou skořápkou. Královna tedy vyzvala Gullivera, aby nakreslil plán člunu, který pak zhotoví tesař. Ona prý se postará o bezpečnou plavbu.

V deseti dnech byl člun zcela hotov; měl plachty a lanoví a byl tak veliký, že by se do něho vešlo deset Evropanů. Královna z něj měla velikou radost a běžela člun ukázat králi. Potom dala udělat velké koryto; bylo dobře vymazáno smolou, aby z něho voda neunikala, a naplňovalo se vodou, která

se spodem vypouštěla. Tam Gulliver často vesloval a plachtil pro svou zábavu a pro potěšení královny a dvorních dam. Vítr buď dělaly dvorní dámy svými vějíři, nebo do plachet foukala pážata a Gulliver řídil loď.

Jednou naplňoval sluha koryto čerstvou vodou a přitom vklouzla do vody žába. Byla dobře ukryta, dokud nedali člun na vodu, pak ale vylezla nahoru a nahýbala člun na jednu stranu, div se nepřekotil. Gulliver se musel na druhé straně pevně postavit, aby udržel rovnováhu. Když se pak dostala do člunu, přeskakovala vesele Gulliverovi přes hlavu sem a tam. Byla ohromná a Gulliverovi se zdála být nejohybnějším tvorem na světě. Ač chtěla Glumdalklič Gulliverovi pomoci, odmítl a pomohl si sám. Tloukl tak dlouho žábu veslem, až musela z člunu vyskočit.

Horší dobrodružství zažil Gulliver s opicí, která patřila jednomu z králových služebníků. Gulliver seděl ve svém domku a dveře i všechna okna měl otevřené. Také v pokoji jeho chůvičky se kvůli velkému horku větralo. Najednou Gulliver uslyšel, že něco skočilo oknem do komnaty a čile to pobíhá po světnici. Ačkoliv se lekl, přece jen chtěl zjistit, co to je. Byla to velká opice. Vesele poskakovala sem tam, až přišla ke Gulliverově skřínce. Zvědavě ji prohlížela a nakukovala do ní okny i dveřmi. Stále něco bručela, až konečně uviděla Gullivera.